

געגועי למורה פסח

היי בוכצ'י

חייב לשתף אותך בחוויה תקשורתית שחוויתי בחודש מרץ האחרון שיחת טלפון מפתיעה ומרגשת – "על הקו שלום מדברת" **"דפנה הורביץ"** למדנו באותו מחזור **בכפר הירוק**."

אני שגדלתי לא רחוק ממך ברחוב בלפור פינת מלצ'ט ונולדתי הרבה לפני עידן הפקקים בכבישים, מקבל שיחת טלפון מאחת מיפהפיות המחזור בכפר, זה כמו שאגיד לך **שתמר** היפה מסיפורי **"חסמבה"** התקשרה אלי.

אתה לא מתאר לעצמך איזה סוג של התרגשות אחזה בי כששמעתי את מיתרי קולה הנעימים של **דפנה**, הרגשתי תחושה של יובש מהול **בסומק נערי** מתפשט בגרוני. דיבורה היה קולח ותמציתי עם קצב דיבור שמזכיר במקצת קצב של הכתבה, לא גולש לפרטים שוליים. "הגענו לגיל 60 ובקרוב יתקיים כנס מחזור" אמרה.

ניתן היה להבחין בנקל שדפנה מנהלת שיווק במקצועה, לטעמי דפנה קצת שגתה כשחזרה פעמיים במהלך שיחתה על המשפט "הגענו לגיל 60" - כמנהלת שיווק לא חוזרים פעמיים על משפט שלקוח לא רוצה לשמוע.

אני מאז שהחלפתי קידומת... שנתי בלילות הפכה ללא סדירה, אפוף בחרדות **שמה מלאכית אלמנה** ו**חרמנית** תרד משמיים ותגיד לי **"צחי בא לי דווקא עלייך ומעתה** אתה מצטרף אליי **לישיבה של מעלה"**.

בכל זאת, תגיד לדפנה שלא תיקח את ההערה שלי ברצינות יתרה, כי אני סיימתי את לימודיי בכפר עם ממוצע בחינות 7.2 וזה כמובן **כולל העתקות**.... בכלל השם **דפנה הורביץ** כל כך מובהק ויפה בישראליותו, בניגוד גמור לשמות הכבדים שלנו- **'שפורנג'**, **'פייבישוף'** שרק משאיות גרר היו יכולות לשאת אותם, ומי שניסה להגות אותם הסתכן בקבלת עוויתות ופריחות ממושכות.

אחרי שהסתיימה השיחה הקצרה הרגשתי לא נעים כלפיי אותם הורמונים נעריים וסקרנים שהיו חבויים בי, כי לא זכרתי ולא בררתי עם **דפנה** האם בנערותה שיערה החום **גלש** עד לכתפייה, או **חצה** את כתפייה....

דפנה לא הייתה היפיפייה היחידה היו עוד רבות כמו **חדווה ודינה**, **כוכבה העדינה**, **יעל** עם חיוכה ונעם הליכתה, **שלי** עם תלתליה השחורים והצפופים, **אתי** עם תלתליה החומים והצפופים, **אפרת** שטרחת להגיע מצפון נהריה ו**סימונה** ויש לי הרגשה שדי סבלה **מהשיר** שנכתב על ההיא שגרה והסתובבה **בדימונה**,... לא היה **עמי** אבל הייתה **תמי**.

וכמובן החיננית היפה והמקסימה **ציונה גשר**, שהשן הקטנה בצבע **ברונזה** התמקמה **דווקא באמצע** ו**נחשפה בזמן חיוכה**. והיו **יפות עם צמות** והיו **יפות ולא מסורקות**, והיו והיו ואיפה אני הייתי אני עד היום לא יודע....

ועכשיו לאחר שחלפו להן מעל ל-40 שנה מאז שסיימנו, מה דעתך להצטרף אליי לסיור בכפר? נגלוש ביחד **במנהרת הזמן** לאותן שנים, נפגוש דמויות, מקומות ואפילו קוריוזים וסיפורים מאותן ארבעת

השנים הבלתי נשכחות. נתחיל את הסיוור **בהליכה** מהקבוצה לכיוון **בית הספר** וכמעט בטוח שנפגוש את **לופו השמש** יושב על כסאו בפתח חדר המזכירות, ידיו מונחות מעל כרסו אולי עסוקות בקילוף תפוח עץ... **לופו תמיד ישב**... אתה טוען אחרת? בקשה - תזכיר לי מתי אדון **לופו פפו עמד**? לחייו הרחבות הזכירו במעט את לחייו הענקיות של **אלפרד היצ'קוק** אבל **היצ'קוק לפחות נראה זז** בשתי סצנות מסרטיו.

בעודנו צועדים בכביש הראשי של הכפר חולפים על פנינו **שני קטנוענים משופמים**: אחד הוא מרכז המדריכים **שוקי שמאחורי שפמו** הסתתרה **אישיות שגרתית לא מעניינת** והשני המורה לאנגלית **פירון שמאחורי שפמו** הסתתרה **ציניות מגובה בהומור בריטי משובח**... כשחיך המורה פירון היה זה **יום הג עבורי**.

"פירלה, אייפה? עד היום יש לי בעיות עם "present perfect".

בוא נעלה במדרגות וניכנס לכיתה, השיעור הראשון במערכת היום הוא **שיעור בביוולוגיה**. אלוהים ישמור מה מחכה לנו, שיעור עם **הארנב המקפץ** שקפץ אחוז טירוף מעמדת הלוח, עד השולחנות הסופיים בכיתה. "**שלמה צנטרו**" קופץ עם **אצבע קטומה** ומאיימת מול עיניך, וקורא לעצמו מורה.

לא אשכח איך משך בתחתית רגלי הכיסא של **הברנו היקר נרי ז"ל** והפילו ארצה. חבל שלא היה בידי **שלט**, כדי שאוכל **לזפזף** מעיניי את סצנות האימה בסרטי הטרור שלו. מישוהו במשרד החינוך כנראה חיפף כשנתן לו תעודת הוראה.

מזל שבשיעור השני במערכת יש לנו את **עודד זיו** החביב, שיעור עם אתנחתא נפשית מהשיעור הראשון בביוולוגיה. אחרי **עודד** יהיה שיעור מעבדה עם **דניאל רמון**, נלמד על סגולותיו של הכלורופיל, ואולי נלמד גם על האוסמוזה... בחברתו של המורה המיוחד והייחודי - **המורה להיסטוריה פסח**.

לבוש בחליפה אפורה ודהוייה, בהפסקה יפתח את תיקו החום וישלוף סנדוויץ' גבינה צהובה. הייחודיות של המורה **פסח** הייתה לא רק בלובן שיער ראשו, לצד שיעורי ההיסטוריה המורה **פסח** לימד אותנו פרק בחשיבותם של **הטרמפים**... עם סיום יום הלימודים, המורה **פסח** היה ממהר אל עבר עמדת הטרמפים הסמוכה לתחנת האוטובוס ואני **כחמשוש** הייתי פעם עד ראייה להתנהגות מבישה של **שמיניסטים**, כביכול היתולית, שהיו מצוידים כבר ברישיון נהיגה, **עצרו את רכבם כמה מטרים** אחריו ולאחר שהאיץ את צעדיו והגיע כמעט עד סמוך לרכבם, **נתנו פול גז ונעלמו**. הרגשתי בוש וניכלם הרבה יותר ממנו, כי מר **פסח כמורה להיסטוריה** כנראה דבק בהיצמדות לפרטים הקטנים וצעד נחוש חזרה לעמדת הטרמפים, לא עלה על דעתו לעלות על אוטובוס ולחזור בבטחה הביתה.

חדר האוכל בכפר המרכז הקולינרי והתרבותי

כחמשוש וששלוך מעיי היו מתהפכים מקנאה משפע החביתות שהיו מונחות על שולחן ארוחת הבוקר של **השמיניסטים הרפתנים**.

חביתה מקושקשת, חביתה מתהפכת, חביתה משקשקת, חביתה מתקפלת. מה לא היה מונח על שולחנם, לא הבנתי לכבוד מה הצ'ופרים האלה, בסך הכל קמו שעתיים ורבע לפנינו ומדי פעם הפעילו את שרירי אצבעותיהם, לחצו על כמה **ג'ולות גמישות** שנמתחות וכדי **להסב תשומת ליבנו שתפריטם שונה משלנו**, הם דיברו בקול רם ויצרו המולה מתנשאת סביבם. "**וכוס אימם**".

מי שעבד במטבח נהנה משיעורי קללות עסיסיות שנאמרו בהונגרית ורומנית מצמד השפים **פרץ את קרול**.

מישל אחראית חדר אוכל

אני חושב שהגיע הזמן שאתקשר **לפול מקרטני**, ואברר איתו אחת ולתמיד האם השיר ששר וכתב **"מישל מבבל"** היה אודות אותה **נערה** בשם **"מישל"**, כחולת עיניים שהייתה **מובילה** אותנו לשולחנות, לא לפני שהייתה מעכבת אותנו מעט.. ידיה משולבות זו בזו, הנהון קל בראשה תוך כדי פסיעה לאחור, **סימן לנו את האות** להמשיך להתקדם לעברם של **הכיסאות המיותמים**... למרות שאין לי שמץ של מושג **בריקודי עם**, אולי אם אחזור על המשפט שאפיין את תנועתה של **מישל** היפה, יוכל לשמש כפתיח לריקוד עם חדש: **"הנהון קל עם הראש, ידיים משולבות זו בזו, ודילוג עם רגל ימין בגובה נמוך לאחור"**.

מה שמוביל אותי במישרין **לערבי שבת בחדר האוכל**, מתבונן באותם נערים ונערות שרקדו, הייתי כולי מלא התפעלות **כיצד ידעו לזכור אותם** רקדנים צעד קדימה- שני צעדים שמאלה ובבת אחת **סיבוב גופי של 180 מעלות**.....

אם אני הייתי נכנס לדבר הזה הייתי צריך ללמוד קודם כל, את לוח ה**לוגריתמים בע"פ**....
תוכניות עשר המקבילות במעט **לארץ נהדרת** התחילו בעשרים לעשר והסטיריקן של המחזור היה **אמיר בר זיו**.
מיוזיקל "איש חסיד היה" בכיכובו של **חזי שטיין**, מאז **חזי** לא הפסיק להתנדנד ולהתנועע, בעשרים שנה האחרונות מתנועע **ביתר שאת** בין **קליה לאטלנטה**. **במוצ"ש** היה מוקרן בחדר האוכל סרט השבוע לפניו הרצאה קצרה **ממנהלנו היקר מר גרשון זק**, אחד מאותם מפא"יניקים מקוריים וצנועים שתרמו להקמת המדינה.

כשנכנס אדר

לא סולח לעצמי איך לא דרשתי מעצמי, להיות ער עד אחרי חצות ולו ללילה אחד מאחד מארבעת חודשי אדר, כדי לזהות ולהוקיר את מי שסיכן את גופו וטיפס כל לילה **בחצות על גג** חדר האוכל, במטרה לשנות במהלך חודש **אדר** את מספר הימים שנותרו **למסיבת פורים** ונרשמו על גבי שלט גדול. זה היה שלט **החוצות** הראשון והחשוב שמשך את תשומת ליבי.
 איזה **רייטינג** היה למסיבת פורים, אפילו הפרות של **"סוסקה"** געו משמחה, האפרוחים של **"בגה"** צייצו בעליצות, מסיבת פורים הייתה **"לילה ללא הפסקה"**, את **הסלוגן** הזה אימצה ללא רשות **עירית ת"א**.....

כוכבים כמו **ישראל גוריון**, שלישיית **"לא אכפת להם"** בכיכובו של **מתי כספי**, ובנוסף **דודו זר**, **איתן מסורי**, ובהמשך **מיקי קם** הופיעו אחר חצות.

המרפאה בכפר

בוכצ'י אני חושב שאתה צריך להיות אסיר תודה **למודדי החום** שהיו במרפאה של **רלי בכפר** כי בטירונות המשותפת שלנו **במחנה 80**, לא הופתעתי לראות אותך **מנפנף** לי לשלום **מחלון המרפאה**

במחנה 80, הבנתי שאת **הסטאז'** וההתמחות שלך בהקפצת **מודדי חום**, עשית **במרפאה של הכפר**. ובאיזה קלילות הוצאת גימלים ו**לנפנופי שלום** אתה קורא חברות? במקום להיות מעשי יותר, להשליך לעברי מצופים וסוכריות שהיו לך במרפאה, ולמלא את **החסר האישי שלי במתוקים**, שהחל מאז הבר מצווה שלי כשבבית הכנסת השליכו לעברי במקום סוכריות, **קליפות של סלמי מובחר מעורב עם חצאי נקניקיות**, אתה נפנת לעברי לשלום...

חכה חכה, החברה עוד יקראו בהמשך איזה טיפוס הישרדותי היית, כשרדת את **פנקסי העתקה המשותפים שלנו** שובב שכמוך. אתה יכול להיות דיקן הפקולטה להוצאת גימלים ולהופיע בכל תוכנית הישרדות של ערוץ 10.

מחלה ללא תרופה

הייתה **מחלה ממארת** בכפר שאפילו זקני הכפר לא מצאו לה תשובה, וגם שום חברת תרופות לא הצליחה לייצר ולהמציא סוג של **אנטיביוטיקה** לחיסולה, קראו לה **מחלת הגה**. ואתה עומד לקרוא אודות אירוע הזוי ואמיתי, על אותה מחלה.

בשבוע הראשון "**שאודי אשרוב**" חברי לחדר הוציא רישיון נהיגה לטרקטור, הוא נסע ביום שישי בערב עם הטרקטור שלו **ממושב בית חנן** סמוך לראשל"צ **עד רחוב בלפור בתל אביב** ולקה אותי לסיבוב **ברחוב דיזינגוף**. אתה מדמין לעצמך אותי עומד על טרקטור ליד המושב, יעני חונך של **אודי** נוסעים **ביום שישי בערב בדיזינגוף**, זה היה טרום מסלול של **אודי** למסלולי צוות מחלקה פלוגה שהעביר בהמשך כקצין בשריון.....

סלבריטי בכפר

כמה כייף היה בזמננו שהשפה העברית הייתה כל כך פשוטה ועממית ולא התהדרה בביטויים לועזיים. יכולנו פשוט להגיד על מישהו שהוא **כוכב**, או **מפורסם**, או **אהוד**, ולא הטרחנו את האקדמיה ללשון שתתרגם לנו **לידוען**, את המונח **סלבריטי**. אולם מכורח ההרגל ועל מנת לרצות את שפת הדיבור הנוכחית, אומר שאכן "**היה סלבריטי בכפר**". הוא היה במחזור שנתיים מעלינו, שמו היה נישא בפי כל, היה נערץ בקרב בנים ובנות כאחד, הסתובב עם סרבל לבן כי עבד במכוורת, היה גבוה ויפה, **והכי הכי היה כדורסלן מחונן**, ובהמשך גם טייס. "**גור בן דוד**" יש לי הרגשה שמישהי **התעלפה** ברגע זה אחרי שקראה את שמו.

הייתי בפיל

באחד הימים **גור בן דוד** בא לקבוצה ג' וחיפש אותי בין החדרים כדי לבשר לי שאני מוזמן ל**נבחרת הכדורסל של הכפר**.

כל הלילה התהפכתי על יצועי מרב התרגשות, עד שחברי לחדר **מורדוב** אמר לי "צחי אולי תפסיק להתהפך, **המיטה שלך כל הזמן זזה לכיוון שלי**" וחברי הנוסף לחדר **אודי אשרוב**, המושבניק המיוחד המוסיקלי עם החושים העסקיים, ישן שנת ישרים אחרי שסיים לתכנן את מהלכיו לסופ"ש. התכנון של **אודי** היה נסיעה עם הטרקטור **ממושב בית חנן** בשעת בוקר מוקדמת של שבת, לכיוון רצועת החוף של ראשון לציון ולהעביר את האדמה למצב של **ספיגה יתרה**, כדי שכמה כלי רכב ישקעו, והוא יופיע לאחר זמן **כגרר חילוץ** ויגבה שכר טרחה ראוי שיממן לו בין היתר קניה של **תקליטים שאהב...**

למחרת היום בדרך למגרש הכדורסל, כולי אחוז חיל ורעדה מהמחשבה לשחק עם גור, כמעט פניתי לדורון וולנברג הנמרץ, שיאחז בידי כמו אבא טוב. באותה שנה בניצוחו של גור, הכפר הירוק ניצח במשחק הגמר את תיכון גאולה וזכה באליפות בתי הספר התיכוניים. כאות הוקרה הזמינו את כל הנבחרת לסטיקיית הפיל, חזרתי לכפר ואל חבריי שחיכו לי בחדרים, שמח וגאה להגיד לחבריי שהייתי ב"פיל". צמד המילים "הייתי בפיל" היה מרטיט לבבות עבורי יותר מהמשחק ומהסטייק עצמו, לא סיפרתי לחבריי שבמשחק הגמר שותפתי רק ב20 שניות האחרונות, הייתי רכז שלישי על ספסל המחלפים. כשכולם יצאו ב5 עבירות, לא נותרה ברירה למומו לוצקי המאמן לשתף אותי, זכיתי להוציא כדור חוץ דהיינו זריקת החוץ של חיי. .. כשחבריי שמעו שהייתי ב"פיל" עיניהם נפערו מקנאה, זו הייתה שגיאה נוראית וחוסר טאקט מצדי להגיד להם "הייתי בפיל". סתם עוררתי יצרים רגישים, מסתבר שצמד המילים "הייתי בפיל" היה כל כך חזק ועוצמתי, שחדר וחתך בבשרם העדין של חבריי. והצליח לחדור עד אחרון תאי עצביהם, ארשת פניהם השתנתה והקרינה כלפיי סלידה ותיעוב. אני מוצא לנכון לקראת הכנס המתקרב, להביע את התנצלותי העמוקה והכנה, שאכלתי סטייק בפיל. הגיע הזמן למחול לי על כך שלא ביקשתי את אישורכם, זהו לקח ומסר מאד חשוב לכל בני הנוער במדינה, שלא יעזו לאכול סושי לפני שהם מיידעים ומעדכנים את חבריהם.

חופשת הקיץ

היו כאלה מאיתנו שהחליטו לוותר על חלק מחופשת הקיץ כדי להצטרף לקבוצת בני נוער אמריקאים שהחליטו להיפרד לשלושה שבועות מנשיאם ריצ'רד ניקסון, אלויס פרסלי, ופרנק סינטרה כדי להגיע לארץ "זבת שלווה עם חלב ודבש". הסיבה העיקרית לבלות במחיצתם של הנוער האמריקאי, הייתה מנת הטיף השלווה הצבעוני עם חלב שהוגשה להם, מנה יוצאת דופן שרק בחופשת הקיץ זכתה להופיע על שולחנות חדר האוכל. מי היה מאמין לנו היום שבגילאי הטיפש עשרה, התלהבנו משלווה צבעונית עם חלב, מי היה מאמין?

שיעורי תעופה

רק בודדים זכו לשיעורי תעופה בכפר ורק אחרי שנבחרו בקפדנות ועברו מיונים ממושכים. תוכן השיעורים היה כיצד לעוף, וליתר דיוק כיצד לעוף מהכפר. כותב שורות אלה נכלל בין אלה שלמדו לעוף, הועפתי למשך שבוע לביתי בקומה שלישית בתל אביב כי נתפסתי עם אחד מחבריי אוטם את דלתו של אחד המדריכים הלא חביבים עלי בחבילות חציר, פרחח שכמוני.

כמעט כל

הפרגולה

דבר מתחלק בחיים לשלוש, מתחיל כמובן בצבא, ממשיך בשלושה תשלומים עם כרטיס אשראי, ובממוצע מתעטשים שלוש פעמים.

אבל הנה מצאתי לי משהו שמתחלק לארבע, מבנה הקבוצה בכפר הירוק, מסדרון רחב וארוך ושם החיבה שלו היה פרגולה. מהפרגולה הסתעפו עוד שלושה מסדרונות של חדרי הקבוצה, ובקצה אחד המסדרונות הייתה המקלחת הקבוצתית.

אדם זר שהיה חולף מחוץ למבנה הקבוצה ומתעכב לרגע קט ליד **חלון המקלחת**, היה בודאי מתקשה לזהות ולהחליט, אם האדים שהיתמרו מהחלון הם כתוצאה משינוי **מצב צבירתם** של המים שזורמים מברזי המקלחון או **מעשן** הסיגריות שנשאפו בערגה אל תוך ריאותינו...

על גבי **הספסל האפור** והמתקלף במקלחת, התנהלו **משאים ומתנים מייגעים** לגבי עתידם של 4 בדלי סיגריות שהיו מונחים מותשים על הרצפה, סיגריות הרויאל הביסו בקלי-קלות את הסיגריות המתחרות.

תות שדה רמת השרון

לא מעט קילוגרמים של תות שדה, **התפלחו לתוך פיותינו** מאותו שדה מעבר לכביש אבל היה עוד מותג ברמת השרון "**וימפי שמו**", לכאורה **הבורגר ראנץ'** הראשון. **קציצה** דקה בגובה חצי מילימטר ובמשקל ארבע מיליגרם שנשכבה קרה על משטח שחור, התהפכה, התמסרה ו**התמזמזה** במשך ארבע דקות רצופות עם פלטה לזהטת, התחממה ו**אחרי שגמרה**, התכסתה בכמה בצלצלים מטוגנים ונכנסה נינוחה ומרוצה ו**קצת רטובה מכמה טיפות קטשופ** לתוך לחמנייה עגולה ולחה.

בייגלה בכפר

המעסיק הגדול והעיקרי של החברה, הייתה "**מאפיית ודש**" ברמת השרון. יחידות בייגלה חמות הגיעו לקבוצה. כשהחל עידן התחבורתי והורשנו מטעם משרד התחבורה לשבת מעל זוג גלגלים עם מנוע, **טוסטוסים** בצבעים שונים החלו להסתובב בין שבילי הכפר ודאגו לשדרג את מועדי אספקת הבייגלה. בשעת בוקר מוקדמת כבר היה מונח בייגלה קשור ליד הדלת של החדר, ממש כמו מנוי לעיתון בוקר. אחד מראשוני **הטוסטוסנים** היה חברנו **רוני שטרן**, ואני כמעט בטוח שלא הייתה ברשותו פוליסת ביטוח...

הפנקס הקטן

בוכצ'י ידידי אני מבקש להזכיר לך שבשנת 1970 **הקמנו חברה בע"מ לייצור פנקסים**, **פנקסי העתקה** בבחינות. היינו שלושה שותפים- אנחנו ו**שתי הסיכות** מאמצע המחברת. היו מספר בחינות שהרגישו פגועות, כיון שלא העתיקו אצלן ובחדר המורים קיטרו והתמרמרו שמזלזלים בהן, בהשוואה לשאר הבחינות שמועתקות. אני יכול **להעיד על עצמי** שכל כך הזדהיתי איתן בכך שנערכתי בהתאם, משמע תלבושת מותאמת ליום בחינה, מכנסי ג'ינס קצרים כשבכפל המכנס היה **מוחבא** אותו פנקס העתקות קטן. היינו די מיומנים כי דאגנו תמיד **ששתי הסיכות** ימשיכו ללוות אותנו גם **בפנקס שגזרנו** מאמצע המחברת, היה ממש קשר משפחתי בינינו.

והיה הייתה בחינה אחת ששיתוף הפעולה ביני והפנקס התנהלה על מי מנוחות, מבסוט מקצב העתקה שלי, כולי זחוח מהאפשרות שהפנקס הקטן מעניק לי לנפנף אחת לאחת, את כל השאלות החצופות במבחן. עד שלפתע אוזני הימנית שמעה את המשפט "**קום צחי קום זה כבר ייפול לך**" והמשפט הזה לא מפסיק עד היום **להדהד באוזניי**. אני לא מבין מדוע **המורה** אמרה את המשפט האומלל הזה, מה היא חשבה לעצמה שלא הייתי בשיעור **לפיסיקה** כשלימדו אותנו שלכדור הארץ יש **כח משיכה** וכל דבר נופל.

"קום צחי קום" המשפט הזה ממשיך ללוות אותי לכל מקום, לא עוזב אותי אפילו בזמן התשלום לפקיד הדואר, ממש כשאני סופר את המטבעות, "קום צחי קום". מישוהו גם דאג להסב את תשומת ליבי שיש גם "קומקום השמלי על שמי" ניתן לרכוש בסניפים של הום סנטר, נמצא על המדף סמוך לטוסטרים. בגלל המשפט הטראומתי שמלווה אותי לכל מקום, אני שוקל בשיא הרצינות לפנות לטיפול ולהיוועץ עם הפסיכיאטר המפורסם יובל, שלקח על עצמו אחריות על כל סערות הנפש במדינה.... ומן הראוי בוכצי שאתה תישא בהוצאות הטיפול, כיון שיש סעיף בהסכם שנחתם בינינו במידה ויגרם נזק לאחד השותפים בחברה, ואו גם לצידודו האישי, דהיינו לפנקס הקטן שנפל בעוצמה, ניזוק וגרם לבהלה בקרב שאר הנבחנים ובעקיפין לנזק נפשי בלתי יתואר, יישא בהוצאות הטיפול לא זה שנתפס בהעתקה, אלא זה ששרד את ההעתקה. ההסכם נמצא במשרדו של עו"ד רון מיר, עו"ד מוסיקלי ומיוחד, תמיד תמצא אותו אווז גיטרה בשתי ידיו.

"קום צחי קום זה כבר ייפול לך" בחיאת ראבאק תעשה לי טובה, תגייד לה שתרד ממני ותסביר לה שהוא כבר נפל לי.

סיסקו

אולי זה ישמע אירוני, אם אומר שהיה לנו מזל שלמדנו בתקופה שמכשיר הטלפון הציבורי חטף לא מעט מכות, בגלל האסימונים שנתקעו... ועידן התקשורת הסלולרי, עוד לא היה בטרום טרום חיתוליו, וידינו לא היו תפוסות באחיזת פלאפונים, סמארטפונים, ואייפונים. הידיים היו פנויות לאחוז במגל, להעביר קווי השקיה, למלא מיכלים מקטיף תפוזים, להתמודד עם אתגרי הנורמה שהוקצתה לנו, להביט בהערצה אל חברנו סיסקו שהקדים את כולנו וסיים את מכסת קטיף הפלפלים שעה לפנינו, מתחיל לצעוד חזרה כדי לתפוס בחדרו שלווה ומנוחה. סיסקו ז"ר נווה מנהל הכפר כיום, הפך לאגדה בחייו, כשהפך את הכפר ליהלום יוצא דופן.

געגועים

געגוע אין סופי לריח האספסת אחרי קצירתה, הלוואי והיו מיצרים אפטר שייב עם ריח דומה. געגוע מוסיקלי, לרחש צליל קולם הנשבר מדריכת נעלי העבודה, על הזרדים והעלים היבשים שכיסו את השבילים המוצלים בין עצי המטע והפרדס. כל כך נעימה, כששובלי אבק החול, מלווים בדבקות ובמסירות את גלגליה האחוריים של העגלה רתומה לטרקטור, בתוכה היינו מכוונסים ישובים על גבי ארבעה ספסלי עץ, כשהעגלה נעה לאיטה, לאחר שאספה אותנו מענפי המשק השונים, עוצרת בתחנה הסופית סמוך לשערי המוסך שבחצר המשק. ומשם היינו עולים ומתפזרים בין הצימרים [הקבוצות], כשאחרון היה סמוך למגדל המים.

מסילת הרכבת הייתה הגבול המערבי של הכפר. מעבר למסילה עד צומת גלילות השתרעה העיר שכונתה "עיר הנפט" על שם מיכלי האנרגיה שאוחסנו בה. אותה מסילה, פסעו זוגות מאוהבים, טוב שנזהרו ולא פסעו לרוחבה...

לאור העובדה שזוגתי, ומי יודע אם היא תסכים להמשיך להיות כך גם מחר... הינה בת מושב, קל לי לחשוף לא מעט סנטימנטים לקבוצת המושבניקים שהיו בינינו, שובבה וקצת יהירה, הגיעו מתל מונד, בית חנו, נחלת וכנרת

שתי הצפירות שמושמשעות בקביעות כל שנה במהלך יום הזיכרון, מעלות מול עיניי את דמויותיהם של **חברנו היקרים מהמתזור - אפרים שאשא ודוד שאול זיכרונם לברכה** שנפלו בהגנה על רמת הגולן במלחמת יום הכיפור.

ביני לבין עצמי, אני מודה ל**תיכון החקלאי הכפר הירוק**, עבור **המתנה הנפלאה** שהעניק לי. כי בזכותו הצטרפתי לגרעין קליה א' יחד עם חבריי מקן צפון ת"א, תנועות הנוער מבאר שבע, חולון, וחבריי מהכפר, חוותי את אחת החוויות היפות בחיי. בכל פעם שאנחנו נפגשים, אנחנו מספרים אחד לשני את אותם סיפורים מאותה תקופה, אבל כל פעם עם **עיבוד חדש**. נח"ל "נוער חלוצי לוחם" בהגדרה יותר מדויקת "נוער חלוצי חולם". נערים היינו, חלוצים טובים בכדור רגל כמו **סטלמך** היו בינינו, **נדב, דני, צביקה, איתן המכביסט הצהוב** (ארור הכימאי שהמציא את הצבע הזה, אני לא פותח עיתון במשך שבוע אחרי שהפועל מפסידה להם).

חלמנו, חלומות נעימים בזמן השמירה ו**חרפנו** בכיף, בכמה מארכים בבקעה. חיוכם של חברתנו וחברנו היקרים זיכרונם לברכה, **טלי מקן צפון, אבנר (נרי), מאיר (ספי), לא מש מזיכרוני**.

בקשה קטנה מהחבר'ה שיבואו לכנס, מי ברכב, מי ברגל ומי בתחבורה ציבורית, רק אל תגיעו **בטרמפים**. הזכות הזאת שמורה לזכותו ולכבודו, של **מורי ורבי היקר המורה להיסטוריה מר פסח**, שהיה אבי אבות הטרמפיסטים בתחילת שנות השבעים.

והכול נכתב עם קריצה אל עבר נעורינו המתרחקים... מתרחקים... מתרחקים....

צחי

zachidinur@gmail.com